

METRO2034.NL

METRO 2034

DMITRY GLUKHOVSKY

HET VERVOLG OP DE WERELDWIJDE BESTSELLER METRO 2033

METRO 2034

UITGEVERIJ GLAGOSLAV

DMITRY GLUKHOVSKY

METRO 2034

Vertaald uit het Russisch door Paul van der Woerd

METRO 2034

Dmitry Glukhovsky

Oorspronkelijke titel “Merpo 2034”

Vertaald uit het Russisch door Paul van der Woerd

Geredigeerd door Els de Roon Hertoge

© 2009, Dmitry Glukhovsky

Vertegenwoordigd door www.nibbe-wiedling.de

© 2013, Uitgeverij Glagoslav, Nederland

Uitgeverij Glagoslav
Peperstraat 9
5211 KM, 's-Hertogenbosch
Nederland

www.glagoslav.com
www.metro2033.nl
www.metro2033.be

ISBN: 978-9-491425-44-8

Op dit boek rust copyright. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, noch anderszins worden verspreid in een andere band of omslag dan die waarin het is gepubliceerd, zonder dat een soortgelijke voorwaarde, inclusief deze voorwaarde, aan de volgende afnemer wordt opgelegd.

CONTENTS

Proloog	7
De verdediging van Sebastopol	9
De terugkeer	26
Na het leven	43
Vervlechtingen	58
Het geheugen	73
Van de andere kant	90
De overstap	106
Maskers	122
Lucht	138
Na de dood	154
Gaven	170
Tekens	186
Eén verhaal	202
Wat nog meer?	219
De twee	237
Opgesloten	256
Met wie spreek ik?	274
De verlossing	291
Epiloog	312

DMITRY GLUKHOVSKY

Proloog

Het is 2034.

De wereld ligt in puin. De mensheid is nagenoeg vernietigd. Steden zijn half verwoest en door straling onbewoonbaar. Buiten de steden beginnen – zo zegt men althans – eindeloze verschroeide woestijnen en de wildernis van gemuteerde bossen. Maar wat daar echt is, weet niemand.

De beschaving kwijnt weg. Herinneringen aan de menselijke grootheid van weleer raken overwoekerd door verdichtfels en veranderen in legendes. Sinds de dag dat het laatste vliegtuig zich losmaakte van de aarde, zijn meer dan twintig jaar verstreken. De door roest aangevreten spoorwegen leiden naar nergens. Het bouwproject van de eeuw is al voor zijn voltooiing vervallen tot een ruïne. De ether is leeg, de radio laat niets anders horen dan een troosteloos gehuil, hoe vaak men ook de frequenties afzoekt waarop ooit New-York, Parijs, Tokio en Buenos Aires uitzonden.

Twintig jaar, zo kort is het geleden dat *het* gebeurde. Maar de mens is al niet langer heer en meester op aarde. De creaturen die de straling heeft voortgebracht, zijn veel en veel beter aangepast aan de nieuwe wereld dan hij. Het tijdperk van de mens is voorbij.

Een kleine groep weigert daarin te geloven – niet meer dan enkele tienduizenden mensen. Zij weten niet of iemand anders zich heeft weten te redden, niet of ze de laatste mensen op de planeet zijn. Ze wonen in de Moskou metro – de grootste atoomschuilkelder ooit gebouwd. Het laatste toevluchtsoord van de mensheid.

Stuk voor stuk waren ze in de metro die dag, en dat was hun redding. Hermetische deuren beschermen hen tegen de straling en de monsters van boven, versleten filters zuiveren water en lucht. Met de dynamo's die ze in elkaar hebben weten te zetten, produceren ze elektriciteit; in hun ondergrondse boerderijen kweken ze champignons en varkens.

Het centrale bestuur is al lang geleden uiteengevallen, de stations zijn veranderd in dwergstaatjes. Mensen verzamelen zich rond ideeën, religies of domweg waterfilters.

Het is een wereld zonder toekomst. Een wereld waar geen plaats is voor dromen, plannen, hoop. Gevoelens ruimen hier het veld voor instincten, waarvan het belangrijkste is – dat om te overleven. Te overleven, koste wat kost.

De voorgeschiedenis van de gebeurtenissen die dit boek beschrijft, is te lezen in de roman 'Metro 2033'.

Hoofdstuk 1

De verdediging van Sebastopol

Ze kwamen niet terug: niet op dinsdag, niet op woensdag, en zelfs niet op donderdag, de afgesproken uiterste termijn. De eerste grenspost was dag en nacht bemand, en als de wachten zelfs maar een vage echo van hulpgeroep hadden gehoord of ook maar het bleekste schijnsel van een lichtbundel op de vochtige donkere tunnelmuren verderop hadden opgemerkt, zou er onmiddellijk een stootbrigade naar Nachimovprospekt zijn gestuurd.

De spanning steeg met het uur. De beste strijders, met de best denkbare uitrusting en speciaal voor dergelijke opdrachten getraind, verslapten geen moment. Het kaartspel waarmee ze anders de tijd tussen het ene en het andere alarm verkortten, lag al een paar dagen te verstoffen in een bureaula in het wachthokje. Het gebruikelijke geklets had plaatsgemaakt voor gedempte, verontruste gesprekken, en die op hun beurt voor een bedrukt zwijgen: iedereen was erop gespitst als eerste de stappen van het terugkerende konvooi te horen weerklinken. Daar hing nu eenmaal teveel vanaf.

Sebastopol was door zijn bewoners – van wie iedereen, hoe jong of oud ook, met wapens kon omgaan – veranderd in een onneembaar bastion. Maar al leek dit station, dit fort – dat z'n stekels had opgezet in de vorm van mitrailleursnesten, prikkeldraadversperringen en zelfs uit rails gelaste antitankkruisen – volledig onkwetsbaar, het kon ieder ogenblik vallen.

Het had een achilleshiel: een voortdurend tekort aan munitie.

De bewoners van willekeurig welk ander station zouden, als ze waren geconfronteerd met wat ze op Sebastopol dagelijks moesten doormaken, er al niet meer over hebben gepeinsd om het te blijven verdedigen; ze zouden zijn gevlucht als ratten uit een onderlopende tunnel. Zelfs de machtige Hanze, de Unie van Ringlijnstations,

zou haar knopen hebben geteld en vrijwel zeker niet meer hebben opgebracht wat nodig was om Sebastopol overeind te houden. Het station mocht dan grote strategische betekenis hebben, maar het sop was de kool niet waard.

Elektriciteit was schrikbarend duur. Duur genoeg in elk geval om de bewoners van Sebastopol, die een van de grootste waterkrachtcentrales van de metro hadden gebouwd, in staat te stellen om voor de inkomsten uit de levering van elektriciteit aan de Hanze munitie te bestellen bij kisten vol, en daarmee nog winst te maken ook. Maar velen van hen moesten niet alleen betalen met patronen, maar ook met hun verminkte, verscheurde levens.

Het grondwater, de vloek en de zegen van Sebastopol, stroomde aan alle kanten om het station heen, zoals het water van de Styx om het gammele veerbootje van Charon. Het bracht de raderen van tientallen watermolens in beweging, die met vallen en opstaan in de tunnels, grotten en onderaardse kanalen waren gebouwd – overal waar de genieverkenningstroepen hadden kunnen komen – en bracht zo licht en warmte in het station, en ook nog eens in ruim een derde deel van de Ring.

Maar het ondermijnde ook meedogenloos de fundamenteën, vrat het cement in voegen en naden aan en suste de bewoners in slaap met zijn gemurmel direct achter de muren van de perronhal. En ten slotte maakte het grondwater het onmogelijk om overbodig geworden en in onbruik geraakte baanvakken op te blazen, van waaruit voortdurend hordes van nachtmerrieachtige wezens naar Sebastopol kwamen, als een eindeloze giftige duizendpoot die de gehaktmolen in kroop.

De bewoners van het station, de bemanning van dit spookschip dat door het Voorgeborchte voortjakterde, waren voor eeuwig gedoemd om telkens weer nieuwe lekken op te sporen en te stoppen, want hun fregat maakte al tijden water, maar er bestond eenvoudig geen haven waar het tot rust zou kunnen komen.

En tegelijkertijd moesten ze zich ook nog eens verweren tegen de voortdurende aanvallen van monsters die hun vaartuig enterden vanaf Tsjertanovo en Nachimovprospekt. Die monsters kropen uit de ventilatieschachten, sijpelden binnen met de snelle modderbeekjes uit de riolering en kwamen uit de zuidtunnel gestormd.

Het leek alsof de hele wereld zich tegen de bewoners van Sebastopol

had gekeerd en geen moeite spaarde om hun toevluchtsoord van de metrokaart te vegen. Zijzelf klampten zich tot het laatst vast aan hun station, alsof dit het laatste was dat hun in het heelal nog restte.

Maar al waren de plaatselijke ingenieurs nog zo vernuftig en de strijders die Sebastopol wist op te leiden nog zo goed getraind en meedogenloos, hun woonplaats konden ze niet verdedigen zonder patronen, zonder lampen voor de schijnwerpers, zonder antibiotica en verbandgaas. Ja, het station wekte elektriciteit op, en de Hanze betaalde daar graag een goede prijs voor, maar de Ring had nog meer leveranciers en ook nog zijn eigen energiebronnen, terwijl de bewoners van Sebastopol het zonder leveranties van buitenaf waarschijnlijk nog geen maand zouden uithouden. En zonder munitie komen te zitten was het ergste wat je kon overkomen.

Iedere week vertrokken zwaar bewaakte konvooien naar Serpoechov om op krediet bij de kooplieden van de Hanze al het noodzakelijke te kopen en dan, zonder ook maar een uur langer te blijven dan nodig was, weer naar huis te vertrekken. En zolang de aarde doordraaide, zolang de onderaardse rivieren stroomden en de door de metrobouwers geconstrueerde gewelven het hielden, hoefde daar niets in te veranderen.

Maar deze keer was het konvooi weggebleven. Het bleef zo ontoelaatbaar lang weg dat er wel iets vreselijks gebeurd moest zijn, iets wat niemand had voorzien en waartegen niets het had kunnen beschermen: niet de zwaarbewapende, in het gevecht gestaalde begeleiders, en evenmin de door de jaren heen opgebouwde betrekkingen met het bestuur van de Hanze.

Er was nog geen man overboord geweest als de verbindingen hadden gewerkt. Maar er was iets mis met de telefoonkabel die naar de Ring liep, de verbinding was al op maandag in het ongerede geraakt en de eenheid die eropuit was gestuurd om de breuk op te sporen, was onverrichter zake teruggekeerd.

* * *

De lamp hing met haar wijde groene kap heel laag boven de ronde tafel en verlichtte vergeelde vellen papier, waarop in potlood grafieken en diagrammen waren getekend. Het lampje was zwak, misschien veertig watt – niet omdat men hier zuinig moest zijn met elektriciteit, maar omdat de eigenaar van de kamer niet van fel licht hield. De asbak, vol peuken van de smerige plaatselijke sigaretten,

scheidde een bijtende blauwgrijze rook af die zich in luie, logge slierten onder het lage plafond verzamelde.

De stationschef wreef over zijn voorhoofd, maakte een brede armzwaai en keek met het ene oog dat hij had op zijn horloge – voor de vijfde keer in het afgelopen half uur. Toen liet hij zijn vingers knakken en stond amechtig op.

“We moeten een beslissing nemen. Verder uitstel heeft geen zin.”

De gespierde oude man die in een vlekke jekker en met een versleten blauwe baret op tegenover hem aan de tafel zat, wilde iets zeggen, maar begon te hoesten en wuifde met zijn hand de rook weg. Toen zei hij met een misnoegde frons:

“Ik zeg het je nog maar een keer, Vladimir Ivanovitsj: aan de zuidkant kan er niemand af. De grensposten houden het nu al bijna niet onder de druk. De afgelopen week hadden we daar drie gewonden, eentje zwaargewond, en dat ondanks de versterkingen. De zuidflank mag niet verzwakt worden, over mijn lijk. En dan hebben we daar ook nog de hele tijd twee verkennerteams van elk drie man nodig, om bij de schachten en de dwarslijnen te surveilleren. En wat de noordkant betreft, daar zitten alleen mannen om het verkeer op te vangen, verder kunnen we daar niemand missen, het spijt me zeer. Haal ze maar ergens anders vandaan.”

“Jij gaat over de buitengrens, het is jouw pakkie-an,” snauwde de chef. “Ik regel mijn eigen zaakjes. Maar over een uur moet de groep gaan. Jij en ik denken verschillend, snap dat dan. We kunnen ons niet alleen met kortetermijnproblemen bezighouden! Als daar nou echt stront aan de knikker is?”

“Als je ‘t mij vraagt loop je te hard van stapel, Vladimir Ivanovitsj. Van kaliber 5,45 hebben we in het arsenaal nog twee hele kisten staan, daar kunnen we zeker anderhalve week mee vooruit. En thuis onder mijn kussen heb ik ook nog het nodige liggen,” grijnsde de kolonel zijn sterke gele tanden bloot, “bij elkaar wel een doos vol. Niet de patronen zijn het probleem, maar de mensen.”

“Jij hoeft mij niet te vertellen wat het probleem is. Als het met die levering niet goed komt moeten we over twee weken de zaak in de zuidtunnel afsluiten, omdat we het daar zonder munitie niet gaan redden. Dat betekent dan dat we tweederde van onze molens niet meer kunnen inspecteren en onderhouden. Nog een week later en ze scheiden ermee uit. In de Hanze zit niemand te wachten op stroomuitval. Als we geluk hebben gaan ze op zoek naar een andere

leverancier. En als we pech hebben... Maar elektriciteit, waar hebben we het over? De tunnels zijn al bijna vijf dagen leeg, er is geen hond! Als de boel daar nou is ingestort? Als de tunnelwanden zijn doorgebroken? Als we nu zijn afgesneden?

“Ach welnee! Die stroomkabels zijn prima in orde. De metertjes tikken, de stroom loopt, de Hanze verbruikt. Als er iets was ingestort had je dat meteen gemerkt. En zelfs als er sprake zou zijn van sabotage, dan hadden ze niet de telefoon afgesneden, maar onze leidingen. En wat die tunnels betreft, wie heeft hier wat te zoeken? Zelfs in onze beste tijden hadden we hier nooit enige aanloop. Alleen al met Nachimovprospekt... Daar kom je in je eentje niet doorheen, en kooplui van elders blijven hier sowieso weg. En het boeventuig weet allang van de hoed en de rand, we hebben niet voor niets er telkens eentje levend laten gaan. Geen paniek, wil ik maar zeggen.”

“Jij hebt makkelijk praten,” sputterde Vladimir Ivanovitsj, terwijl hij het lapje voor zijn lege oogkas optilde en het zweet van zijn voorhoofd wiste.

“Drie man krijg je van me. Meer kan er voorlopig echt niet af,” zei de kolonel, al wat milder. “En kap met dat roken. Je weet dat ik dat niet mag binnenkrijgen, en je vergiftigt ook jezelf. Geef me liever wat thee of zo.”

“Daar doe ik nooit moeilijk over,” zei de chef handenwrijvend. “Istomin hier,” baste hij in de telefoon, “thee voor mij en de kolonel.”

“Laat meteen de officier van dienst komen,” zei de oppercommandant, terwijl hij zijn baret afnam. “Kan ik die drie man regelen.”

Istomin had altijd zijn eigen thee, van Volksvlijt: een speciaal geselecteerde soort. Bijna niemand kon zich zoiets veroorloven; geleverd vanaf het andere eind van de metro, drie keer belast met douanerechten van de Hanze, was de thee van de stationschef zo duur geworden dat hij de liefhebberij al spontaan zou hebben opgegeven als hij geen oude contacten op Dobrynin had gehad. Hij had ooit met iemand daar samen gevochten en sindsdien bracht de commandant van het uit de Hanze terugkerende konvooi iedere maand een felgekleurd pakketje mee, dat Istomin altijd persoonlijk kwam ophalen.

Een jaar geleden begon de levering van deze thee te haperen. Op Sebastopol kwamen alarmerende geruchten binnen over

een nieuwe, vreselijke dreiging die boven Volksvlijt hing, en mogelijk boven de hele oranje lijn: van boven de grond kwamen er daar mutanten van een onbekende en wel heel bijzondere soort naar beneden, waarvan werd verteld dat ze gedachten konden lezen, bijna onzichtbaar en ook nog eens vrijwel onuitroeibaar waren. Men zei dat het station was gevallen en dat de Hanze uit angst voor een invasie de tunnels voorbij Vredesprosprekt had opgeblazen. De prijzen voor de thee explodeerden, toen leek de levering geheel te stoppen, en Istomin begon 'm te knijpen. Maar na een paar weken bedaarden de gemoederen vanzelf en brachten de konvoien die op Sebastopol terugkwamen met patronen en lampen opnieuw de befaamde geurige thee mee. En wat kon er nu belangrijker zijn?

Istomin goot zetsel voor de commandant in een porseleinen kopje waarvan de gouden rand hier en daar was afgebladderd, snoof de aromatische stoom op en sloot van puur genot zelfs een momentje zijn oog. Daarna voorzag hij ook zichzelf, ging moeizaam weer zitten op zijn stoel, roerde zijn zoetje door de thee en liet daarbij het zilveren lepeltje tinkelen.

De twee mannen zwegen, en een halve minuut lang was dit melancholieke geklingel het enige geluid dat weerklonk in het van tabaksrook doortrokken, halfdonkere kamertje. Toen werd het vanuit de tunnel overstemd, bijna in dezelfde maat, door het hysterische gerinkel van alarmbellen.

“Alarm!”

Met een snelheid die je van iemand van zijn leeftijd niet zou verwachten, schoot de oppercommandant van zijn plaats en vloog de kamer uit. Ergens ver weg kraakte een eenzaam geweerschot, toen kwam er bijval van machinegeweren: een, twee, drie, over het perron roffelden legerkistjes en al ergens van ver klonk de stentorstem van de kolonel, die zijn orders rondstrooide.

Istomin wilde naar het glimmende machinegeweer reiken dat bij de kast hing, maar toen greep hij naar zijn heupen, zuchtte, maakte een wegwerpgebaar, draaide zich weer om naar de tafel en nam een slok van zijn thee. Tegenover hem stond het kopje van de kolonel verlaten af te koelen en lag de in alle haast vergeten blauwe baret. De stationschef trok er een gekke bek tegen en ging binnensmonds opnieuw in discussie met de weggerende commandant, nieuwe argumenten aanvoerend die hem tijdens de eerdere woordenwisseling niet te binnen waren geschoten.

* * *

Op Sebastopol noemde men het buurstation Tsjertanovo met een wrange woordspeling meestal Tsjertanono. Ook al lagen de molens van de elektriciteitscentrale tot ver in de tunnels tussen de twee stations, niemand haalde het in zijn hoofd om voor het gemak het leegstaande Tsjertanovo maar te annexeren, wat wel was gedaan met Kachovka, dat daar vroeger mee verbonden was geweest. Teams van ingenieurs, die er onder dekking naar toe gingen om de verste generatoren te installeren en te inspecteren, bleven altijd minstens honderd meter uit de buurt van het perron. Bijna iedereen die op een dergelijke missie moest, behalve misschien de meest rabiante atheïst, sloeg heimelijk een kruis, een enkeling nam zelfs voor alle zekerheid maar vast afscheid van zijn gezin.

Op dit station was het niet pluis, dat voelde iedereen die ook maar dichterbij dan vijfhonderd meter in de buurt kwam. De zwaarbewapende knokploegen die de bewoners van Sebastopol in hun onwetendheid vroeger, toen ze nog hoopten hun territorium te kunnen uitbreiden, naar Tsjertanovo hadden gestuurd, kwamen gehavend en gehalveerd, maar nog vaker helemaal niet terug. Doorgewinterde strijders bleven, hikkend en kwijlend van angst, onbedaarlijk trillen, zelfs al zaten ze zo dicht bij het vuur dat hun kleren begonnen te smeulen. Ze konden zich met moeite herinneren wat ze hadden moeten doormaken, en hadden ieder hun eigen versie van wat er was gebeurd.

Men geloofde dat ergens voorbij Tsjertanovo zijtakken van de hoofdtunnels naar beneden doken en zich verknoopten tot een grandioos labyrint van natuurlijke grotten, waar het moest wemelen van allerlei ongedierte. Deze plaats heette op het station in de wandeling ook wel “de Poort” – in de wandeling, want niemand van de huidige bewoners van Sebastopol was er ooit geweest. Wel was bekend wat er was gebeurd toen, op een moment dat de annexatie van de lijn nog maar net was begonnen, de Poort zelf kennelijk was ontdekt door een grote verkenningseenheid die voorbij Tsjertanovo had weten te komen. De groep had een zender bij zich, een soort kabeltelefoon. Via die telefoon liet de verbindingsman dan ook aan Sebastopol weten dat de verkenners bij de ingang stonden van een bijna verticaal naar beneden lopende, smalle gang. Meer kon hij niet doorgeven, maar nog een paar minuten lang, totdat de kabel brak, hoorde de staf op Sebastopol, samendrommend rond de ontvanger, hoe de hartverscheurende, van ontzetting en onmenselijke pijn vervulde

kreten van de strijders van de verkenningsbrigade de een na de ander afbraken. Niemand die zelfs maar probeerde een schot te lossen, alsof ze zo dicht bij de dood stuk voor stuk begrepen dat een simpel wapen ze niet zou kunnen beschermen. Als laatste verstomde de stem van de commandant van de groep, een huurling, een koppensneller van Oude Stad, die een verzameling bijhield van de pinken van zijn vijanden. Hij bevond zich zo te horen op enige afstand van de hoorn, die de verbindingsman had laten vallen, en daarom was nauwelijks vast te stellen wat hij precies zei; maar toen de stationschef goed luisterde naar zijn doodsgereutel, herkende hij een gebed: zo'n simpel en naïef gebedje, zoals gelovige ouders kleine kinderen leren op te zeggen.

Na dit voorval werden alle pogingen gestaakt om voorbij Tsjertanovo te komen; er waren zelfs plannen om Sebastopol te verlaten en zich terug te trekken op de Hanze. Maar naar alle waarschijnlijkheid vormde dit vervloekte station de grenspaal die markeerde waar in de metro de menselijke invloedssfeer ophield. De creaturen die ervoorbij wisten te komen maakten de bewoners van Sebastopol het leven flink zuur, maar het was in elk geval mogelijk om ze te doden, en bij een slim georganiseerde defensie lieten deze aanvallen zich relatief gemakkelijk en bijna zonder bloedvergieten afslaan – zolang er genoeg munitie was.

Af en toe kwamen er op de grensposten zulke monsters afgesloten, dat ze alleen met explosieve kogels en onder hoogspanning gezette vallen tot staan waren te brengen. Maar vaker kregen de wachters te maken met wezens die minder beangstigend waren, zij het ook uiterst gevaarlijk. Die noemden ze met een haast Gogol-achtige huiselijkheid 'vampiers'.

"Daar, nog eentje! Daarboven, in de derde buis!"

De schijnwerper bungelde aan een enkel draadje van het plafond als een stuiptrekkende gehangene, en overgoot de ruimte vóór de grenspost met zijn harde gele licht; afwisselend greep hij de gebogen figuren van sluipende mutanten die zich verborgen in de schaduwen, verstopte die weer in het donker, en blikte verblindend in de ogen van de wachters. Rondom dansten, samentrekkend en dan weer uitdijend, vervormd en verwrongen, allerlei valse schaduwen: beestachtige van mensen, menselijke van monsters.

De grenspost lag bijzonder gunstig. De tunnels kwamen op deze plaats bij elkaar; kort voor de laatste oorlog was Metrostroj een

reconstructie gestart, maar die was nooit afgerond. Op dit knooppunt hadden de bewoners van Sebastopol een heus klein fort gebouwd: twee vuurpunten met mitrailleurs, een anderhalve meter dikke wal van zandzakken, egels en slagbomen op de rails, elektrische vallen in de meest nabije toegangen en een uitgekiend alarmsysteem. Maar wanneer de mutanten kwamen in zo'n zelfde golf als op die ene dag, leek het of er maar iets hoefde te gebeuren of de defensie zou instorten.

De mitrailleurschutter mummelde en sputterde wat, waarbij er bloederige bellen uit zijn neus kwamen, en bekeek verbaasd zijn natte, donkerrode handen. De lucht rond zijn vastgelopen Petsjeneg trilde van de hitte. Toen begroef de schutter in een familiair gebaar met een snurkgeluidje zijn gezicht in de schouder van zijn makker, een potige strijder met een gesloten titanium helm op, en verstomde. Een seconde later weerklonk vóór hen een bloedstollend gehuil: de vampier viel aan.

De strijder met de helm richtte zich half op tegen de borstwering, duwde de mitrailleurschutter die tegen hem aan hing van zich af, legde zijn machinegeweer aan en loste een lang salvo. Het akelige, pezige ondiep, overtrokken met een matgrijze huid, wierp zich naar voren en spreidde zijn knoestige voorpoten uit om op de strakgespannen huidplooien naar beneden te zeilen. De vampiers waren onvoorstelbaar snel, iedereen die ook maar even aarzelde had geen schijn van kans, daarom hadden op deze post alleen de meest behendige en bekwame strijders dienst.

Het gehuil smoorde in een regen van kogels, maar de al dode vampier bleef vallen: het loodzware karkas kwam met een doffe klap op de borstwering terecht en sloeg een stofwolk uit de zandzakken.

“Ook weer gehad...”

De schijnbaar eindeloze stroom van wezens die nog maar een paar minuten tevoren uit de enorme afgezaagde buizen aan het plafond naar buiten gulpten, was inderdaad opgedroogd. De wachters kropen behoedzaam uit hun versterkingen tevoorschijn.

“Stretcher hier! Een dokter! Breng hem naar het station, meteen!”

De reus die de laatste vampier had gedood, stak zijn bajonet op de loop van zijn machinegeweer en begon op zijn gemak een ronde langs de dode en gewonde creaturen waarmee het slagveld bezaaid lag, om bij elk ervan de tandige muil met zijn laars dicht te drukken en met een korte, trefzekere stoot de bajonet in het oog te steken. Na afloop leunde hij vermoeid met zijn rug tegen de zakken, draaide

zijn gezicht weg van de tunnel, klapte toen pas het vizier van zijn helm op en zette een veldfles aan zijn mond.

De versterking die het station had gestuurd, was pas ter plaatse toen alles al achter de rug was. Zwaar ademend en zijn blaren vervloekend kwam ook de oppercommandant in zijn losgeknoopte jekker aangelopen.

“En waar haal ik nou die drie man vandaan? Moet ik daarvoor bloeden?”

“Waar heb je het over, chef?” vroeg een van de wachters, hevig geïnteresseerd.

“Istomin wil zo snel mogelijk drie verkenners naar Serpoechov sturen. Hij maakt zich zorgen over het konvooi. Maar waar moet ik nog eens drie man voor hem vandaan halen? En uitgerekend nu...”

“Dus van dat konvooi hebben ze nog steeds niets gehoord?” informeerde de man met de veldfles zonder zich om te draaien.

“Niets nee,” bevestigde de kolonel. “Maar zo lang is dat nou ook nog niet geleden. Wat is er eigenlijk gevaarlijker? Als we vandaag de zuidkant open gooien, is er over een week niemand meer om dat konvooi op te wachten!”

De strijder knikte en deed er het zwijgen toe. Hij reageerde zelfs niet toen de commandant, na nog een paar minuten mopperen, aan de wachters die op hun post waren gebleven vroeg of er niet iemand als vrijwilliger wilde meegaan met datzelfde drietal, dat hoe dan ook naar Serpoechov moest worden gestuurd – anders zou de stationschef hem eindeloos aan zijn kop blijven zeuren.

De werving van gegadigden leverde geen problemen op. Veel wachters wilden wel eens wat anders en konden zich moeilijk iets gevaarlijkers voorstellen dan de verdediging van de zuidtunnels.

Uit de zes vrijwilligers voor deze missie koos de kolonel de mannen die Sebastopol naar zijn mening op dit moment het beste kon missen. Verstandig, zo bleek later – van het drietal dat naar Serpoechov werd gestuurd, zou niemand ooit nog op het station terugkomen.

* * *

De verkenners waren nu al drie dagen op zoek naar het konvooi, de kolonel verbeelde zich dat er achter zijn rug werd gefluisterd, overal zag hij ontwijkende blikken. Zelfs de meest geanimeerde

gesprekken verstomden wanneer hij langsleiep. En in het gespannen zwijgen dat overal neerdaalde waar hij opdook, lag voor zijn gevoel de onuitgesproken eis besloten: geef uitleg, leg verantwoording af.

Hij deed gewoon zijn werk: hij zorgde voor de veiligheid van de buitenste verdedigingslinie van Sebastopol. Hij was een tacticus, geen strateeg. Wanneer elke soldaat telde, had de kolonel domweg het recht niet om roekeloos met ze om te springen en ze op dubieuze, zo niet zinloze missies uit te sturen.

Drie dagen geleden was de kolonel hier nog oprecht van overtuigd. Maar nu hij al die verschrikte, afkeurende en twijfelende blikken in zijn rug voelde prikken, was zijn overtuiging gaan wankelen. Een verkennersbrigade zonder bepakking had geen etmaal nodig om de hele weg naar de Hanze en terug af te leggen – en dan waren eventuele schermutselingen en wachttijden bij grensposten van onafhankelijke haltes meegerekend. Dus...

De kolonel sloot zich op in zijn kamertje, na orders te hebben gegeven niemand binnen te laten, en begon wat voor zich uit te mompelen, voor de honderdste keer nalopend wat er zoal met de handelaars en de verkenners kon zijn gebeurd.

Voor mensen waren ze op Sebastopol niet bang, uiteraard met uitzondering van het leger van de Hanze. De beroerde reputatie van het station, de veelvuldig aangedikte en verdraaide verhalen van een paar ooggetuigen over de hoge prijs die de bewoners moesten betalen voor hun overleven, opgepikt door pendelende handelaars en mensen die graag naar hun fabeltjes luisterden, hadden zich door de metro verspreid en hun werk gedaan. Het stationsbestuur had al snel door hoe nuttig deze reputatie was en werkte er hard aan mee. Informanten en konvooibegleiters, reizigers en diplomaten hadden officieel carte blanche om geen leugen te schuwen in hun verhalen over Sebastopol en in het algemeen over het hele stuk van de lijn dat begon voorbij Serpoechov.

Slechts een enkeling was in staat om achter dit rookgordijn de aantrekkelijkheid en het werkelijke belang van het station te onderkennen. De afgelopen jaren was het maar een paar keer gebeurd dat ongeïnformeerde bandieten probeerden met geweld door de grensposten te breken, maar de perfect geoliede verdedigingsmachine van Sebastopol had zonder de minste problemen de afzonderlijke eenheden verpulverd.

Hoe dan ook, het drietal dat op verkenning was gegaan, had

strikte instructies om in geval van dreiging niet het gevecht aan te gaan maar spoorslags terug te keren.

Je had natuurlijk Berg, ook een rotstation, maar niet zo erg als Tsjertanovo, zij het nog altijd gevaarlijk en sinister genoeg. En Nachimovprospekt, waar de bovenste hermetische deuren waren vastgelopen, zodat het onmogelijk was om het station volledig te beveiligen tegen infiltraties van bovenaf. De bewoners van Sebastopol wilden de uitgangen niet opblazen: de Nachimov-‘opgang’ was in gebruik bij hun eigen stalkers. Niemand waagde het in zijn eentje de Prospekt (zoals het op Sebastopol werd genoemd) over te steken, maar drie man hadden zich altijd prima kunnen verweren tegen de wezens die daar rondspookten.

Was er iets ingestort? Was het grondwater doorgebroken? Was er sprake van sabotage? Hadden ze opeens oorlog met de Hanze? Nu was niet Istomin, maar de kolonel gedwongen de vrouwen van de verdwenen verkenners te woord te staan, die treurend en smekend als straathonden naar hem opkeken in de hoop in zijn ogen een belofte of troost te vinden. Hij moest uitleg geven aan de soldaten van zijn garnizoen, die geen onnodige vragen stelden en hem vooralsnog vertrouwden. Hij moest alle mensen geruststellen die zich ‘s avonds na het werk ongerust verzamelden bij de stationsklok, die de tijd wegtikte sinds het moment waarop het konvooi was vertrokken.

Istomin vertelde dat de laatste dagen steeds meer mensen bij hem kwamen vragen waarom op het station de verlichting was gedempt, en eisten de lampen weer op hun vroegere sterkte in te schakelen. En dat terwijl niemand het in zijn hoofd zou halen om de spanning te verlagen, de lampen brandden toch heus op volle kracht. Niet op het station, maar in de harten van de mensen werd de duisternis dikker, daar hielpen zelfs de helderste kwiklampen niet tegen.

Het lukte ook al niet om de telefoonverbinding met Serpoechov te herstellen, en in de lange week sinds het vertrek van het konvooi was de kolonel, net als veel andere mensen op Sebastopol, nóg iets verloren: het zo belangrijke, en onder de metrobewoners zo zeldzame gevoel van verbondenheid.

Zolang de verbinding werkte, zolang de konvoeien kwamen en gingen en de Hanze minder dan een dag weg was, zolang was iedereen op Sebastopol vrij om te gaan of te blijven, en wist hij of zij dat op vijf baanvakken vanaf dit station de echte metro begon, de beschaving... Alles wat mensen tot mensen maakte.

Zo moesten zich vroeger de poolonderzoekers hebben gevoeld, alleen op de Zuidpool, die zich voor hun wetenschappelijk onderzoek of voor een hoge gage vrijwillig hadden veroordeeld tot maandenlange gevechten met honger en eenzaamheid. De bewoonde wereld was duizenden kilometers weg en toch dichtbij zolang de radio werkte en eens per maand boven hun hoofden het geronk te horen was van de motoren van het vliegtuig dat kratten met ingeblikt vlees aan parachutes afwierp.

Maar de ijsschots waarop hun station stond, was nu afgebroken en dreef met het uur verder weg, de ijzige sneeuwstorm, de zwarte oceaan, de leegte en het onbekende in.

De spanning steeg, en de vage ongerustheid van de kolonel om het lot van de naar Serpoechov gestuurde verkenners sloeg gaandeweg om in een sombere zekerheid: deze mensen zou hij nooit meer terugzien. Nog eens drie strijders uit de verdedigingslinie plukken om ze op dezelfde manier een onbekend gevaar, en feitelijk een wisse dood in te jagen, terwijl hij daarmee helemaal niets oploste – dat kon hij zich domweg niet permitteren. De hermetische deuren laten zakken, de zuidelijke tunnels afsluiten en een grote knokploeg samenstellen – dat leek hem toch nog voorbarig. Was er maar iemand die nu voor hem een besluit nam... Een besluit dat alleen maar verkeerd kon uitpakken.

De oppercommandant zuchtte, opende de deur op een kier, gluurde als een dief om zich heen en riep toen een wacht.

“Heb je een saffie voor me? Maar dit is echt de laatste, volgende keer geef je niks meer, al ga ik op mijn kop staan! En dit blijft tussen ons, oké?”

* * *

Nadja, een gedrongen, praatgrage vrouw in een mottige Orenburgse sjaal en een besmeurde schort, bracht een dampende pan met vlees en groenten, en de wachters leefden op. Aardappelen met komkommers en tomaten golden hier als de meest exquise delicatessen: behalve op Sebastopol kon je hooguit in een paar van de beste restaurants van de Ring of de Polis groenten op je bord krijgen. Dat was niet alleen omdat er ingewikkelde hydrocultuurinstallaties nodig waren om de opgespaarde zaden te laten ontkiemen, maar ook omdat slechts een enkeling in de metro er elektriciteit voor overhad om wat variatie te brengen in het soldatenmenu.

Station Sebastopol weet als een klein, ondergronds Sparta alleen te overleven ten koste van zware offers. Maar op een dag raken de bewoners afgesneden van de rest van het metrostelsel en zien ze zich geconfronteerd met een levensgrote dreiging. Alleen een ware held kan hen nog redden.

De cultroman 'Metro 2034', het langverwachte vervolg op de postapocalyptische legende 'Metro 2033', bereikte met de internetversie binnen een half jaar na publicatie een half miljoen lezers en is in vele landen vertaald.

METRO2034.NL

[illegible]

UITGEVERIJ GLAGOSLAV

ISBN 978-9-491425-44-8

ISBN 978-94-91425-44-8

9 789491 425448